

Arrest

nr. 282 245 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 18 juni 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BERKMOES verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 mei 2022 treft verweerder ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). In deze beslissingen worden de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor het door verzoekers ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O.H.L., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 09/11/2021 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 09/11/2021 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op 26/01/2017 en in Nederland op 16/12/2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 03/12/2021. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn sedert 2016 met I.B., geboren op 04/06/1996 in Edo State, verblijvend te België (OV-nr.[...]). Ze hebben drie kinderen, zijnde L.F.A., vrouw, geboren op 18/03/2018, geboren in Milaan, Italië; L.M.O., vrouw, geboren op 25/05/2020 in Tytsjerksteradiel, Nederland en L.P.O., vrouw, geboren op 11/01/2022 in Sint-Truiden, België, allen verblijvend te België (OV-nr. [...]). De betrokkene diende samen met zijn vrouw en drie kinderen een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde verder geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben. Tijdens het onderhoud kon de betrokkene geen persoonlijke documenten voorleggen. Hij verklaarde zijn paspoort onderweg verloren te hebben en stelde dat andere documenten in Nigeria achtergebleven zijn.

De betrokkene verklaarde Nigeria verlaten te hebben in 2016 en via Niger naar Libië gereisd te zijn. Hij verklaarde dat hij Libië na ongeveer een maand verliet en met de boot naar Italië ging, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verbleef er gedurende meer dan twee jaar in afwachting van een antwoord op zijn asielaanvraag. Later reisde hij per trein via Zwitserland en Duitsland naar Nederland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verbleef er twee jaar in afwachting van een antwoord op zijn asielaanvraag. Nadat zijn aanvraag afgewezen werd, reisde hij per trein naar België, waar hij in november 2021 aankwam. De betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds zijn binnenkomst in Italië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde hieromtrent dat hij naar België kwam omdat zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland afgewezen werd en hij het grondgebied diende te verlaten. Omdat hij niet veel geld ter beschikking heeft, reisde hij naar het dichtstbijzijnde land, zijnde België. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Nederland omdat hij er geweigerd werd en vreest gedeporteerd te zullen worden naar Nigeria.

Op 07/01/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Zij stemden op 13/01/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Nederland omdat hij er geweigerd werd en hij vreesde gedeporteerd te zullen worden naar Nigeria. Omwille van deze reden reisde hij naar het dichtstbijzijnde land, zijnde België en diende hij er een verzoek om internationale bescherming in. Hier dient benadrukt te worden dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Eveneens dient opgemerkt te worden dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Nederlandse instanties stemden op 13/01/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Nederlandse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Verder benadrukken we dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Nederland, zijnde dat zijn beschermingsverzoek daar werd afgewezen, kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of een reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Nederland en de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Wat betreft de vrees van de betrokkene dat een overdracht aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, kan opgemerkt worden dat Nederland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat derhalve kan aangenomen worden dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Nederland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Met hun akkoord van 13/01/2022 hebben de Nederlandse instanties aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. Na de overdracht zal de betrokkene in Nederland een

nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet verwijderd worden van het Nederlandse grondgebied.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Counet, Arno Pinxter, e.a.; "Asylum Information Database - Country Report: Netherlands - 2021 update", laatste update op 08/04/2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure" (p. 51). Een persoon wiens verzoek reeds werd afgewezen, kan opnieuw een verzoek indienen als hij nieuwe elementen kan aandragen. "In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances" (p. 51). Dit verzoek wordt behandeld als een navolgend verzoek. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang (p. 71; p. 84). De indiener kan in beroep gaan tegen de beslissing betreffende zijn navolgend verzoek. "An appeal before the Regional Court can be lodged against a negative decision on the subsequent asylum application" (p. 72).

Het rapport maakt melding van enige problemen betreffende opvangcapaciteit in Nederland sinds september 2021. "In September-October 2021, due to a lack of capacity at the AVIM, IND and an increase in new arrivals, the application centre in Ter Apel surpassed its maximum capacity" (p. 85). Het rapport vermeldt dat er frequent tijdelijke noodopvangplaatsen geopend en gesloten werden in 2021 (p. 91). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Nederlandse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland bij wet is gewaarborgd (p. 97). De auteurs maken melding van factoren die een adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, echter dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde een ontwrichte rechterschouder te hebben, evenals maakt hij gewag van pijn aan zijn borst. Hij stelde hieromtrent niet in behandeling te zijn en louter pijnstillers, zijnde Ibuprofen of Paracetamol, te nemen. De betrokkene bracht tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 5 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten.”

De tweede bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw I.B., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 09/11/2021 aan bij onze diensten, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 09/11/2021 werd haar verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op 22/09/2016 en in Nederland op 16/12/2019.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 06/12/2021. Ze verklaarde religieus gehuwd te zijn met O.H.L., man, geboren op 24/05/1998, geboren te Edo en verblijvend in België (OV-nr. [...]). Ze hebben drie kinderen, zijnde L.F.A., vrouw, geboren op 18/03/2018, geboren in Milaan, Italië; L.M.O., vrouw, geboren op 25/05/2020 in Tytsjerksteradiel, Nederland en L.P.O., vrouw, geboren op 11/01/2022 in Sint-Truiden, België, allen verblijvend te België (OV-nr. [...]). De betrokkene diende samen met haar man en drie kinderen een verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde verder geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben. Tijdens het onderhoud kon de betrokkene geen persoonlijke documenten voorleggen. Zij verklaarde nooit in het bezit van een paspoort geweest te zijn.

De betrokkene verklaarde Nigeria verlaten te hebben in 2016. Via Niger reisde ze naar Libië. Ze verklaarde dat ze in 2016 per boot naar Italië ging, waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een tweetal jaren reisde ze via Zwitserland en Duitsland naar Nederland, waar ze een verzoek om internationale indiende. Ze verbleef er ongeveer twee jaar in afwachting van de asielprocedure. Ze verklaarde in november 2021 in België aangekomen te zijn. De betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds haar binnenkomst in Italië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of zij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat België dicht bij Nederland, waar ze geweigerd werd, ligt. Ze uitte bezwaar tegen een overdracht aan Nederland omdat men haar daar wil terugsturen naar Nigeria, waar haar leven in gevaar is.

Op 07/01/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Zij stemden op 13/01/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een

zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat ze in Nederland geweigerd werd en België het dichtstbijzijnde land was. Ze verklaarde niet te willen terugkeren naar Nederland omdat ze vreest gedepoteerd te zullen worden naar Nigeria. Hier dient benadrukt te worden dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar haar verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat haar verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteits-clausule.

Eveneens dient opgemerkt te worden dat het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Nederlandse instanties stemden op 13/01/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013: "de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Nederlandse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Verder benadrukken we dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Nederland, zijnde dat haar beschermingsverzoek daar werd afgewezen, kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of een reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Nederland en de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Wat betreft de vrees van de betrokkene dat een overdracht aan Nederland "indirect refoulement" impliceert, kan opgemerkt worden dat Nederland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat derhalve kan aangenomen worden dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen

wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Nederland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Met hun akkoord van 13/01/2022 hebben de Nederlandse instanties aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. Na de overdracht zal de betrokkene in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet verwijderd worden van het Nederlandse grondgebied.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Counet, Arno Pinxter, e.a.; "Asylum Information Database - Country Report: Netherlands - 2021 update", laatste update op 08/04/2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure" (p. 51). Een persoon wiens verzoek reeds werd afgewezen, kan opnieuw een verzoek indienen als hij nieuwe elementen kan aandragen. "In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances" (p. 51). Dit verzoek wordt behandeld als een navolgend verzoek. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang (p. 71, p. 84). De indiener kan in beroep gaan tegen de beslissing betreffende zijn navolgend verzoek. "An appeal before the Regional Court can be lodged against a negative decision on the subsequent asylum application" (p. 72).

Het rapport maakt melding van enige problemen betreffende opvangcapaciteit in Nederland sinds september 2021. "In September-October 2021, due to a lack of capacity at the AVIM, IND and an increase in new arrivals, the application centre in TerApel surpassed its maximum capacity" (p. 85). Het rapport vermeldt dat er frequent tijdelijke noodopvangplaatsen geopend en gesloten werden in 2021 (p. 91). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Nederlandse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland bij wet is gewaarborgd (p. 97). De auteurs maken melding van factoren die een adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, echter dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Omtrent haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud van 06/12/2021 melding van pijn aan de borst, waarvoor ze reeds een dokter geconsulteerd heeft. De betrokkene bracht tot op heden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Nederland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 5 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten.”

1.3. Op 8 juli 2022 treft verweerder ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op grond van artikel 29.2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) omdat verzoekers worden beschouwd als ondergedoken. Tegen deze beslissingen wordt geen beroep aangetekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op: “schending VN Kinderrechtenverdrag - Artikel 3 en 8 EVRM - Artikel 24 EU-Handvest - Artikel 6 Dublin III-Verordening - Artikel 22 Gw. – schending motiveringsplicht - schending zorgvuldigheidsbeginsel”.

Zij verschaffen volgende toelichting bij hun middel:

“De Dublin III-Verordening bevat enkele bepalingen die het hoger belang van het kind waarborgen. Wanneer een andere lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming, moet België (of eender welke andere lidstaat die een verzoeker terugstuurt i.k.v. een Dublinprocedure) nagaan of een transfer wel in het belang van het kind is.

De enkele bepalingen omtrent het belang van het kind die opgenomen zijn in de Dublin III- Verordening moeten daarenboven samengelezen worden met bepalingen daaromtrent verankerd in internationale verdragen, Europees recht en in Belgisch recht:

Het VN-Kinderrechtenverdrag bepaalt in artikel 3 dat het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. Dit houdt in dat in alle beslissingen die overheidsinstellingen dan wel rechterlijke instanties nemen over kinderen - wat in casu het geval is - het belang van het kind de eerste overweging moet vormen. Aangezien het beginsel van het hoger belang van het kind een vrij ruim begrip is in het VRK, heeft het VN- Kinderrechtenverdrag in zijn 14de Algemene Commentaar de betekenis en reikwijdte van dit beginsel verduidelijkt. Volgens het VN-Kinderrechtencomité is het belang van het kind een drie-dimensioneel begrip (Art. 3 § 1 of the COMMITTEE OF THE RIGHTS OF THE CHILD. General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration.): het is een materieel recht, een interpretatief beginsel en een procedureregulering. Een materieel kinderrecht: bij iedere beslissing die een kind aanbelangt, moet zijn of haar belang beoordeeld worden en primeren boven eventuele andere belangen of overwegingen; een interpretatief beginsel: wanneer men een wettelijke bepaling op verschillende wijzen kan interpreteren, moet de interpretatie die het belang van het kind het best dient primeren en een procedureregulering: wanneer een besluit genomen moet worden dat betrekking heeft op een kind, moeten bepaalde procedurele waarborgen gerespecteerd worden.

Het EVRM waarborgt het hoger belang van het kind niet expliciet. Wel beschermt het EVRM het recht op een familie- en gezinsleven in artikel 8 EVRM.

Het HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE erkent het belang van het kind in artikel 24. Dit artikel bepaalt in haar tweede lid het volgende: “bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.” Dit Handvest bindt de lidstaten wanneer zij het recht van de EU ten uitvoer leggen. Aangezien de Belgische Dublinprocedure een tenuitvoerlegging van de Europese Dublin III-Verordening is, moeten de DVZ en uw Raad bij alle Dublinprocedures met betrekking tot minderjarigen het hoger belang van het kind als eerste overweging hanteren.

De DUBLIN III-VERORDENING bevat eveneens specifieke bepalingen over het hoger belang van het kind. Artikel 6 behandelt de waarborgen voor minderjarigen. Zo moeten de lidstaten er onder andere voor zorgen dat de NBMV bij alle procedures wordt bijgestaan door een advocaat. De advocaat die de NBMV bijstaat dient over de nodige kwalificaties en expertise te beschikken om ervoor te zorgen dat tijdens alle Dublinprocedures rekening wordt gehouden met het belang van het kind. Om vast te stellen wat al dan niet in het belang van het kind is, moeten de lidstaten rekening houden met de volgende factoren: - de mogelijkheden van gezinshereniging; - het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige; - de veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel; - de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.⁸ Ook artikel 8 van de Dublin III-verordening bevat een verplichting om rekening te houden met het belang van het kind. Volgens artikel 8, lid 1 is “de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van een minderjarige, de lidstaat waar een gezinslid of een broer of zus van de niet-begeleide minderjarige zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is”.

In de BELGISCHE WETGEVING is het belang van het kind ook opgenomen in de Belgische Grondwet. Artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet stelt dat “het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat”. Ook de Vreemdelingenwet legt de bevoegde instanties daarom op om rekening te houden met het hoger belang van het kind in bepaalde procedures en beslissingen die hun aangaan. Dit is onder andere het geval voor de procedure van gezinshereniging met een in België erkende vluchteling of vreemdeling met subsidiaire beschermingsstatuut

De toepassing in concreto of voorliggend dossier van de hiervoor vermelde principes leidt tot volgende vaststellingen.

De bal van de Dublinprocedure gaat aan het rollen wanneer DVZ besluit dat het VIB niet door België behandeld moet worden omdat een andere lidstaat bevoegd is. Het is dan ook in de eerste plaats aan DVZ om een beoordeling te maken van het hoger belang van het kind wanneer het beslist om een kind, al dan niet met ouders, naar een andere lidstaat (terug) te sturen. Dit moet volgens verzoeker een systematische overweging moeten worden binnen elke Dublinprocedure die kinderen aangaat. Dit volgt duidelijk en minstens impliciet uit de samenlezing van vermelde bepalingen. Elke bijlage 26quater zou dan de eventuele impact op de kinderen van de transfer bespreken.

Het volstaat in deze niet om enkel te verwijzen naar artikel 8 EVRM; dit is onvoldoende om de belangen van het kind te beoordelen.

Verzoekers kunnen maar vaststellen dat het belang van het kind (in deze kinderen waarvan de jongste nog geen vijf maanden oud is) nergens in het betoog van verwerende partij wordt betrokken, laat staan dat nagegaan werd of er in Nederland voldoende garanties daaromtrent zijn.

Ook Uw Raad heeft reeds in het verleden gewezen op de noodzaak het belang van het kind afdoende te onderzoeken:

CCE n°203 860 van 7 mai 2018

4.3. Le Conseil souligne que, conformément aux enseignements de la Cour EDH dans l'arrêt « Tarakhel c. Suisse » du 4 novembre 2014, dès lors que Von se trouve en présence de demandeurs particulièrement vulnérables dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont le transfert est projeté vers un pays dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile ont été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressée et de ses enfants avant de prendre sa décision. De plus, la Cour EDH a également estimé que « Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention » (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel c. Suisse, § 118).

En l'espèce, bien que les autorités espagnoles aient confirmé accepter de reprendre en charge la requérante et ses deux enfants mineurs, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil qui leur seront appliquées ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée et leur profil de personnes vulnérables. À titre de précision, le Conseil souligne que les considérations de la partie défenderesse relatives à l'unité familiale et à l'accès à la scolarité pour les enfants, au fait que le rapport AIDA 2016 ne met pas en évidence que la prise en charge ne serait pas adaptée à l'âge des enfants et au fait que ce même rapport indique qu'une attention particulière est portée aux personnes vulnérables, ne peuvent suffire en elles-mêmes, à défaut de garanties concrètes et individuelles quant aux conditions d'accueil.

En conséquence, au vu du jeune âge des enfants de la requérante et de la teneur de la décision attaquée, laquelle renvoie de manière générale à des informations desquelles le Conseil ne peut, in specie, tirer d'information pertinente concernant les modalités d'accueil de deux enfants mineurs, même accompagnés de leurs parents, il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

4.4. En conséquence, les deux premières branches du moyen unique sont, dans les limites décrites ci-dessus, fondées en ce qu'elles sont prises de la violation de l'article 3 de la CEDH et suffisent à justifier l'annulation des décisions attaquées "

Samengevat en in essentie komt dit arrest neer op het volgende.

Wanneer het gaat om kwetsbare personen (wat in casu het geval is) en zelfs wanneer er geen sprake is van systematische tekortkomingen inzake internationale beschermingsprocedures dan nog moet de verwerende partij blijf geven van voorzichtigheid en zich omringen met individuele garanties qua omvang van verzoeker en zijn kinderen. Dit geldt ook voor begeleide minderjarigen.

Nagegaan moet worden of de opvang van de kinderen aangepast is aan hun leeftijd teneinde trauma's te vermijden.

De verwerende partij moet dan ook nagaan of er in casu geen risico is op schending van artikel 3 EVRM.

In dezelfde zin CCE nr. 203.865 dd. 17.05.2018.

« En l'espèce, bien que les autorités espagnoles aient confirmé accepter de reprendre en charge la requérante et son enfant né le 18 septembre 2017. le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil qui leur seront appliquées ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables. Le Conseil souligne que les considérations de la partie défenderesse relatives à l'unité familiale et au fait que le rapport AIDA 2016 indique qu'une attention particulière est portée aux personnes vulnérables, ne peuvent suffire en elles-mêmes, à défaut de garanties concrètes et individuelles.

En conséquence, au vu du très jeune âge de l'enfant de la requérante et de la teneur de la décision attaquée, laquelle renvoie de manière générale à des informations desquelles le Conseil ne peut, in specie, tirer d'information pertinente concernant les modalités d'accueil d'un nourrisson, même accompagné de sa mère, il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

3.4. En conséquence, le moyen unique est, dans les limites décrites ci-dessus, fondé en ce qu'il est pris de la violation de l'article 3 de la CEDH et suffit à justifier l'annulation des décisions attaquées ».

Wat de eventuele "failles" van het Nederlandse opvangsysteem betreft verwijzen verzoekers naar het AIDA-rapport 2021, update 2022, inzake Nederland wordt gesteld:

Reception crisis: From September 2021, the Netherlands started facing a reception crisis. By the end of the year, a total of 34,088 people were accommodated by Central Agency for the Reception of Asylum Seekers (COA), 8,500 more than in 2020, when occupied places were 27,800. People have been forced to sleep on the floor outside the first reception centre of Ter Apel, waiting their turn to register their application and be transferred to one of the many Emergency Reception Centres that have opened (and closed) around the country from September onwards, (p. 14)

Waaruit blijkt dat er ernstige reden vooriiggen om te twijfelen of dergelijke oplossing het belang van het kind dient."

2.2. In het eerste middel voeren verzoekers een lang inleidend theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen om op algemene wijze te concluderen dat uit een samenlezing van deze bepalingen volgt dat het hoger belang van het kind een systematische overweging moet vormen binnen elke Dublinprocedure en dat elke bijlage 26quater de eventuele impact van een overdracht op het kind moet bespreken. Dit is in casu niet het geval volgens verzoekers. Verzoekers wijzen erop dat niet werd nagegaan of er in Nederland voldoende garanties "daaromtrent" zijn. Zelfs wanneer er geen sprake is van systeemfouten in de asielpprocedure, moeten volgende verzoekers individuele garanties worden gevraagd "qua omvang" wanneer het gaat om kwetsbare personen zoals minderjarigen, ook als ze begeleid zijn. Verzoekers vervolgen dat "nagegaan moet worden of de opvang van de kinderen aangepast is aan hun leeftijd teneinde trauma's te vermijden." Zij wijzen vervolgens op de "failles" in het Nederlandse opvangsysteem en citeren uit het AIDA Country Report, Netherlands, 2021, Update april 2022 (hierna: het AIDA-rapport) waaruit blijkt dat er sinds september 2021 een opvangcrisis woedt in Nederland.

2.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder niet is voorbijgegaan aan de bestaande opvangproblemen in Nederland. Zo heeft hij het AIDA-rapport waarnaar ook verzoekers verwijzen wel degelijk betrokken in zijn beoordeling: "Het rapport maakt melding van enige problemen betreffende opvangcapaciteit in Nederland sinds september 2021. "In September-October 2021, due to a lack of capacity at the AVIM, IND and an increase in new arrivals, the application centre in Ter Apel surpassed its maximum capacity" (p. 85). Het rapport vermeldt dat er frequent tijdelijke noodopvangplaatsen geopend en gesloten werden in 2021 (p. 91)." Verweerder besluit dat deze informatie niet aantoonst dat "de Nederlandse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming [...]." Verzoekers betwisten voormeld besluit niet.

2.4. Verzoekers werd blijkens de bestreden beslissingen specifiek gevraagd of ze met betrekking tot de omstandigheden qua opvang bezwaren hebben tegen een overdracht aan Nederland. Blijkens de bestreden beslissingen hebben ze geen dergelijke bezwaren geuit. Verzoekers houden ook niet voor dat ze tijdens hun Dublin-interview hebben geduid aan verweerder dat hun kinderen, onder wie hun zoon die in januari 2022 in België is geboren, bijzondere opvangnoden of gezondheidsproblemen kennen of traumagevoelig zijn. De Raad ziet dan ook niet in welke specifieke overwegingen over het hoger belang

van het kind verzoekers nog verwachten in de bestreden beslissingen. Verzoekers houden niet voor dat ze in Nederland, waar ze hebben verbleven alvorens naar België te komen, slechte opvangomstandigheden hebben gekend die strijdig zijn met het hoger belang van hun minderjarige kinderen. Met een verwijzing naar een uittreksel uit het AIDA-rapport over Nederland tonen ze ook niet aan dat dit wel het geval zou zijn bij een terugkeer naar dit land. Verzoekers voeren een voornamelijk theoretisch betoog inzake het hoger belang van het kind maar concretiseren nergens dat de opvang in Nederland van Dublinterugkeerders in het algemeen en gezinnen met jonge kinderen in het bijzonder strijdig is met het hoger belang van het kind.

2.5. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekers verwachten dat de Belgische autoriteiten garanties zouden moeten vragen voor wat betreft de opvang van hun minderjarige kinderen. In de bestreden beslissingen kan bovendien worden gelezen dat de Nederlandse autoriteiten minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat deze redelijkerwijze in staat worden gesteld om de nodige voorbereidingen te treffen voor wat betreft de opvang van verzoekers en hun minderjarige kinderen.

2.6. De door verzoekers aangehaalde arresten van de Raad van 2018 waarin werd besloten tot een schending van artikel 3 EVRM, handelden over een andere situatie, met name die van alleenstaande jonge moeders met minderjarige kinderen die zouden worden overgedragen aan Spanje. Dit kan dus aan het voormelde geen afbreuk doen. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door geen verder onderzoek te doen naar de opvang van verzoekers' kinderen in Nederland.

2.7. Verweerder besloot in de bestreden beslissingen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van verzoekers naar Nederland een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Door kort te verwijzen naar het AIDA-rapport over Nederland tonen verzoekers, die voornamelijk een theoretisch betoog voeren, niet aan dat deze conclusie de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt. Verweerder heeft immers oog gehad voor het betrokken rapport en heeft hierover gemotiveerd. In het uittreksel uit het betrokken rapport dat verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift kan niet worden gelezen dat verzoekers om internationale bescherming, laat staan Dublinterugkeerders met kleine kinderen geen of ondermaatse opvang krijgen in Nederland.

2.8. Ten overvloede, mochten verzoekers bij terugkeer alsnog in slechte omstandigheden moeten verblijven in Nederland, dan staat het hen vrij bij de rechtscolleges aldaar betere opvangomstandigheden af te dwingen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“Schending Dublin III-Verordening - schending artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest- schending motiveringsplicht”*.

Zij verschaffen volgende toelichting bij hun tweede middel:

“Het betoog van verwerende partij houdt in essentie in dat er voldoende garanties zijn dat de hiervoor vernielde bepalingen niet geschonden worden, dat er geen sprake is van indirect refoulement, dat het aan verzoeker behoort het bewijs aan te brengen van schending hiervan en dat verzoeker hoe dan ook een recht op beroep heeft.

Verzoekers delen dit standpunt niet.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof de regels van afgeleid Unierecht, waaronder de bepalingen van de Dublin III-verordening, worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de door het Handvest gewaarborgde grondrechten (zie naar analogie, wat betreft de Dublin II-verordening, arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punten 77 en 99). Het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen is in dat verband van wezenlijk belang, aangezien het absoluut is omdat het nauw is verbonden met de eerbiediging van de in artikel 1 van het Handvest bedoelde menselijke waardigheid (zie in die zin arrest van 5 april 2016. Aranyosi en Căldăraru. C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punten 85 en 86).

In zijn arrest van 21 december 2011, N. S. e.a. (C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punten 86-94 en 106), heeft het Hof benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Het heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat.

Het Hof van Justitie oordeelde (HJ 16 februari 2017, C-578/16) dat uit de geldende bepalingen en rechtspraak moet besloten worden dat

"96 Gelet op een en ander moet op de tweede tot en met de vierde vraag worden geantwoord dat artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat:

- zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;

- de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen;

- de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan;

- de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretionaire bepaling” van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening. "

Her Hof heeft het dus duidelijk over 'uitgesloten' niet over 'weinig waarschijnlijk. Meteen geeft het Hof aan dat dit een onderzoek vereist dat verder gaat dan te stellen dat de betrokken lidstaat partij is bij alle relevante Verdragen en quasi per definitie beantwoordt aan de gestelde mensenrechtelijke normen. Daarenboven blijkt hieruit uit gezinszins dat de bewijslast wordt omgekeerd.

Dit is in casu niet gebeurd."

2.10. Waar verzoekers de schending opwerpen van de Dublin III-verordening, duiden zij niet welke bepaling van deze Verordening zij geschonden achten. Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.11. Voor het overige voeren verzoekers opnieuw een voornamelijk theoretisch betoog. Door te verwijzen naar arresten van het Hof van Justitie die handelen over de draagwijdte van artikel 4 van het Handvest in het algemeen en de gevolgen van een overdracht voor de gezondheidstoestand van een asielzoeker in het bijzonder, tonen verzoekers niet aan dat deze bepaling en zijn tegenhanger in het EVRM, met name artikel 3, in casu, gelet op de omstandigheden die hun zaak kenmerken, werden geschonden door de bestreden beslissingen.

2.12. Verweerder kan, gelet op wat in de bestreden beslissingen kan worden gelezen, niet worden verweten enkel te hebben gesteld dat Nederland partij is bij een aantal verdragen en dat de standaarden aldaar voldoen aan de gestelde mensenrechtelijke normen.

2.13. In de bestreden beslissingen houdt verweerder rekening met de verklaringen afgelegd door verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud, met name dat zij bezwaar hebben tegen een overdracht aan Nederland omdat zij er werden geweigerd en vrezende te worden uitgewezen naar Nigeria. Met betrekking tot dit risico op indirect refoulement aangehaald door verzoekers, heeft verweerder op basis van een grondig onderzoek vastgesteld dat verzoekers in Nederland de mogelijkheid krijgen om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen in geval zij nieuwe elementen kunnen aanvoeren en dat er tegen een eventuele weigering van dit verzoek een effectief rechtsmiddel kan worden aangewend: *“Met hun akkoord van 13/01/2022 hebben de Nederlandse instanties aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. Na de overdracht zal de betrokkene in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet verwijderd worden van het Nederlandse grondgebied. In het rapport over asiel en internationale bescherming in Nederland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Anna Counet, Arno Pinxter, e.a.; “Asylum Information Database - Country Report: Netherlands - 2021 update”, laatste update op 08/04/2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/netherlands>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. “If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure” (p. 51). Een persoon wiens verzoek reeds werd afgewezen, kan opnieuw een verzoek indienen als hij nieuwe elementen kan aandragen. “In the case of a “take back” (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances” (p. 51). Dit verzoek wordt behandeld als een navolgend verzoek. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang (p. 71, p. 84). De indiener kan in beroep gaan tegen de beslissing betreffende zijn navolgend verzoek. “An appeal before the Regional Court can be lodged against a negative decision on the subsequent asylum application” (p. 72).”*

Verzoekers brengen hiertegen niets in concreto in.

2.14. Voor zover verzoekers geen nieuw verzoek om internationale bescherming zouden indienen in Nederland, wijst verweerder erop dat uit niets blijkt dat de Nederlandse asielinstanties de nood aan internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze hebben beoordeeld: *“Verder benadrukken we dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving (...)* *Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”*

Verzoekers brengen hiertegen ook niets in concreto in.

2.15. Voor zover verzoekers kritiek uiten over de zinsnede, *“Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*, blijkt niet welk belang ze hierbij hebben aangezien verzoekers nergens voorhouden dat er wel degelijk sprake is van systemische tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Nederland en dat verweerder kon worden geacht hiervan op de hoogte te zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA